بړبوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو ، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټی پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وېرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکې بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولې وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تیږې بېلې شوې، د تیرو چرو

Ketabton.com

نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ شنهاری واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټايرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتيا وه، وروسته يوه کارغه ناره کړه ، کاغ...کاغ.. کاغ.. بيا د وړو تيږو دښويدو غږ پورته شو، لس دولس تنه يو په بل پسې ليکه روان وو، ټولو اوږدې رېږې درلودې، پټکي يې ترلي وو او د ماشينګڼو خولې يې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتياط کاوه، کله کله به يې په لويو تيږو پسې لاسونه نيول، هر يوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا يې کتل، يو ټيټ شو، له خاورو يې توپانچه ورپورته کړه، بل يوه مشينګڼه ومونده، دريېيم هم يوې او سپنيزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت يوه چيغه کړه !

ــ وينه ، وينه شته؟

ټولو ورته وکتل، څېرې يې نهيلې وې.

سړي لارې تو کړې:

ــ تو ، لعنت دي وي په دې سرکوزو ، بچ شول.

د يوه بل شونډې وخوځېدې:

ــ دلته پاتې کيدل خطرناک ده، بايد لاړ شو.

يودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تيږو پټ شول، د ماشينګڼو خولې يې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري يې يوې خوا ته ډزې کولې، وروسته يې چيغه کړه !

ــ کاپر دی، ويې ولئ !

ناره شوه !

ــ چيرته؟ !

ــ لمر خاته ته، د هغې تيرې پرښې ترشا.

د ماشينګڼو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تيږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. يو دم چوپه چوپتيا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه !

ــ تر اوسه لا هلته دی !

له لاندې يوه چيغه پورته شوه !

ــ نو څه ته ګورې !ويې وله !مردار يې کړه !

سړي په لوړ غږ وويل:

ــ له دې ځايه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته يې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

يو ځل بيا چوپه چوپتيا شوه، يوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود ، ورو يې وويل:

ــ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوخت د ولاړې ډبرې له يوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته يوه اوسپنيزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بيا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ يو عسکر ودرېد.

هغه په بېړه خپل لاسونه پورته ونيول، يو دم چيغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، يوه د کلاشينکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وينو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل يې پر ملا ګونډې کيښودې، لاسونه يې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخيسته، ديوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشينګنو پر ماشو ګوتې ايښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کېده، يو درووند سوک د عسکر ژامې ته سيخ شو، خولۍ يې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې څڼې پريوتې.

يوه چيغه کړه !

ـ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځېده، په اوږه کې يې نرى درد تير شو، بېرته پرېوته، چت ته يې وکتل، تيرې ډبرې راوتلې وې، مغزى (ورمېږ) يې کوږ کړ، په يوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.

د پښو دربې يې واورېد، بانه يې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ يې سړې اوبه تويې شوې، سترګې يې رڼې کړې، دوه تنه يې سر ته ولاړ ول، يوه مشينګنه ورته نيولې وه، د بل په لاس کې يو پلاستيکي خيرن سطل ښکارېده.

يوه چيغه کړه !

ـ پورته شه !

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.

بل وويل:

ـ زموږ په ژبه نه پوهيږي.

د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:

ـ په زور يې ولاړه که !

سطل په لاس سړي وويل:

ـ نشم کولاى، نجلۍ ده !

ټوپکوال د ټوپک په ميل ووهله !

نجلۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅې ووځي.

نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځای کېنوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځېد، په تېږه پورې یې لاس ونیو.

سطل په لاس سړي وویل:

ـ نه شې تلای.

ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه !

ـ اوس به یې لارې ته راولم.

یو دم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه !

ـ ځې که دې غلبېل کم !

نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.

سترګې یې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا یې وکتل، سپېره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تېږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نرۍ ځادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې څڼې راوتلې وې، په کیڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په ځادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، په ډېر نارینه غږ یې وویل:

ـ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري !

دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:

ـ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.

بل په خبره کې ورولوید:

ـ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.

د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه !

ـ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ !

یوه بل وویل:

ـ رښتیا وایي، تر څو به یې راسره ګرځوو.

د سرو څڼو لرونکي سړي وویل:

ـ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله، که یې له نورو بندیانو ورونو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډېر ارزښت لري.

د یوه شونډې وخوځېدې:

ـ هر رنګه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننګ سرې په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادي ته يې نه شو وروستی، خطر لري.
يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:
ـ يوه چاره به يې وکم!

* * *

سپي وغپل...
يوه ځوان برېستن له سره لري کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:
ـ چغه!
بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
يوې ښځې په خوبولي غږ وويل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ايښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خيمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...
شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک ګېټ کش کړ، يوه چيغه کړه!
ـ خپل يو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوته (لوړ غږ) وويل:
ـ څه غواړئ؟!
ډډ نارينه غږ يې واورېد:
ـ يو امانت راسره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د چا ؟

ـ د پلار دې.

ځوان ورو وویل:

ـ راځئ !

دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل یې...

ځوان خیمې ته ننوت، ورو یې وویل:

ـ څراغ بل کړئ !

اورلګیت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځایونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ میلمانه لرو.

ښځو په خپلو ببرو ویښتو څونۍ (ټکري) ورکش کړې.

ځوان په زوټه (زوره) وویل !

ـ راځئ !

کېږدۍ ته درې تنه ورننوتل.

بوډۍ په ویره وویل:

ـ عسکر !

ځوان په بیړه میلمنو ته وکتل، دوو یې ټوپکونه تړلي وو، تر دریم یې یو سپین څادر تاو و، پښې یې په لویو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه یې شاته تړلي ښکارېدل.

یوه وسلوال وویل:

ـ په جګړه کې مو ونیوله.

په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وویل:

ښځه ده؟

هو !

ـ دلته مو ولې راوسته؟ !

ـ زوی دې راولیږله.

ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.

یوه یې وویل:

ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.

ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.

سپي غپل...

ځوان وویل:

ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته یې؟

د یوه شونډې وخوځېدې:

ـ نیوهېږو ! خو احتیاط کوئ ! څوک باید کوم بوی یونه سي !

سړو حرکت وکړ...

سپي منډه پسې واخیسته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

ــ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځیدې:

ــ زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنګۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل !

ــ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

ــلالا ! د خرې پړی دې ولې راوړ؟ !

ځوان د پړي یو سر د نابللې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې وروا چولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانی ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

ــشپه پخه ده، سبا به سره غږیږو.

ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیړه یې سترګې رڼې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت..

بوډۍ غږ کړ !

ــ څه خبره ده؟

ځوان وویل:

ــ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

ــ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل...

شېرګل وویل:

ــ وړانګه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ سوړ اسويلی ويست:

ـ اوبه نه وې، يوه ګړۍ مخکې دواړه چينې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووته.

شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لويه وه، يوه څنګ ته څو خيرنې برېستنې پرتې وې، بل لورته ناولې لوښي ايښي وو او مخامخ د يوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخيسته، سپين لوګی يې تر سترګو تير شو، د کېږدۍ له يوې چولې يې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ يې يوه توره کټوه ايښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تيږو کې خولې وهلې، پښو ته يې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه يې نه شوای اخيستلای.

بيا يې دوو کوچيو ته پام شو، ګړندی تګ يې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې يې خوځېدلې، شېبه وروسته يې کېږدۍ ته نږدې، له يوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.

وروسته يوه سيرلي منډه واخيسته، تر نغري يې ټوپ کړل، بوډۍ تيږه پسې وويشته.

څو ګامه هاخوا، شېرګل د يوې اوښې ورانه ته جارو نيولې وه، وچ خوشايي يې ترې ليرې کول، دی هڅور ځوان و، لمر سوځولې څيره يې درلوده او په زنه پورې يې تار تار مړه وېښته ښنتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژيړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټيټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې يې ګڼې سپاندې ولاړې وې، يوازېنۍ زاړه توت ته نږدې يوه رمه پنډه وه.

وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې ميلمنې ته يې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسايکل له ټايره يې پړی خلاص کړ.

نارينه غږ يې واورېد:

ـ په دې پرنګيانو دومره زړه سوی مه کوه !

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله يې وويل:

ـ وبال لري.

شېرګل وخندل:

ـ مورې هم اوبو نه يو راوړي.

بېرته يې پړی په ټاير پورې وتاړه.

وړانګې څه ونه ويل.

نابللی ميلمنې په حيرانۍ ورته کتل...

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، يوه توره چايجوشه يې پر زاړه ليمڅي کېښوده، د چايجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرګل وپوښتل:

ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟

بوډۍ وويل:

ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل پر سپيره ليمڅي پلتۍ ووهله، خور يې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..

ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور يې هم پلتۍ ووهلې.

نابللې ميلمنې په حيرانۍ ورته کتل...

د بوډۍ سپين ويښته له ټکري راوتلې وو، نږور يې هم خيرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه يې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډبلې وروځې يې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې يې واړه، نري تور ويښته راتاو وو.

وروسته يې په څلورو خيرنو ګيلاسونو کې بوره واچوله، چايجوشه يې ور پورته کړه، ګيلاسونه د شيدو له خړو چايو ډک شول.

شېرګل په ډکه خوله وويل:

ـ ميلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ خاورې دې وخوري.

شېرګل د پاستي يوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د ميلمنې پښو ته نږدې ولوېده.

وړانګې وويل:

ـ وبال لري، رزق ده.

ميلمنې په حيرانۍ ورته کتل..

شپېه وروسته کېږدۍ ته نږدې يو موټرسايکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرګل ولاړ شو، څو ګامه ليرې دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راګرځيده، شېرګل په سپي پسې تيږه وويشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرګل يوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې ايښی زوړ ګيلن يې ورپورته کړ.

بوډۍ وپوښتل:

ـ څوک دي؟

د شېرګل شونډې وخوځيدې:

ـ راځم.

د باندې ووت، څوګامه يې واخيستل، ګيلن يې د موټرسايکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، يوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسايکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګيلاس يې ورپورته کړ، ويې ويل:

ـ بې خوبه وو.

بوډۍ وپوښتل:

ـ نو څه يې کول؟

ـ نيمه شپه سړک ته تللی ول، ويل يې چې ځمکه کلکه وه، د ماين ښخولو ډېر وخت ونيو.

خور يې په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
ـ د پاخه سړک پر غاړه، زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
ـ دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
ـ ښه شپه ووته، په دسترخوان کې یو اځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو ، غونډل ګړندی روان و ، بیا د ماشوم په بوغبند کې ور ننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بیړه ولاړه شوه، پړی کش شو ، بېرته کېناسته، تړلي لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړې، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
ـچیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
ـ امممممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
ـ بلا بلا ، څه رمبارې وهې؟ ! !
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلي سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.

بوډۍ منډه واخیسته، ماشوم یې پورته کړ، پر سینه یې لوی غونډل روان و.

غونډل یې په لاس وواهه، ماشوم چیغه کړه، غونډل پر لیمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.

لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه یې واخیسته، ورپسې یې یو سوړ اسویلی ویست.

بوډۍ په بیړه د ماشوم کمیس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته یې وکتل، په زوته یې وویل:

ـ یا پیره دستګیره ! رارسیږه !

دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډېر کوچیانی غږ پورته شو:

ـ ارررې، ارررۍ....

بوډۍ ماشوم وروا خیست، په منډه له کېږدۍ ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې یو ښکرور سیرلی روان و.

بوډۍ چیغه کړه !

ـ شېرګله، وه شېرګله !

ځوان ناره کړه !

ـ څه خبره ده؟ !

بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ یې وویل:

ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بیړه ماشوم ور واخیست، ورته ځیر شو، یوې او بلې خواته یې سره واړاوه، په خندا یې وویل:

ـ انا ! زړه مه خوره، د نیش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !

له دې سره یې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته یې ونیو، په رمې پسې روان شو.

بوډۍ په یوه لویه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نیولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان دیوه پسه وری سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې وربنداره ښکاره شول، دوی په یوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو ،وروسته یې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخیستې.

بیا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې یوه توره چاړه ور واخیسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړې ته چاړه ونیوله او د هغې لاسونه یې خلاص کړل.

دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښې لستوني پسې یې سپینې وری نښتې وې، په غولې پراته شلیدلې پړې ته یې وکتل.

بوډۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ها ! دا دی !
ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی
و ، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...
ځوان وویل:
ـ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.
کوچیانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو څټک ور واخیست.
وړانګې وویل:
ـ څه یې کوې؟
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ د یوه پسه ګړنجونی خراب دي.
ګام یې واخیست، خو یودم ودرید ، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی
یې وویل:
ـ انا ! تا څه ویل؟
بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ څه وخت؟
ـ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...
د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:
ـ هو رښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !
ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !
ـ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:
ـ هو.
د کوچیانو خولې وازې شوې...
نجلۍ وویل:
ـ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ نو له کوپارو سره دې څه کول؟
د ماریا سر وځړېد ، ورور یې وویل:
ـ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د
عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.
بوډۍ په بیړه وپوښتل:
ـ بوسلمانه (مسلمانه) یې؟
ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
ـ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟
د ماریا سر وځړېد.
وړانګې وویل:
ـ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.
ځوان وویل:
ـ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي،
خطر لري.
بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ترښتې پکر ونه کړې، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهېږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وګرځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګړوګان ورلوېدلي وو او ټټر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه!
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووایي چې کوچۍ نه ده؟ هه!
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا!
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه!
د ورانګې تندی تریو شو:
ـ لالا! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د
پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندې ورغی، پورته یې وکتل،
ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
_ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ مانا، کورودان.
_ د څه له پاره؟
_ زه دې دوهم ځل ونه تړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
_ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
_ قول دی !
ځوان وویل:
_ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

_خبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
_ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وویل:
_ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد، پسه ناره کړه، یو موټې
سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې
وروا خیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
_ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و، په خپل ماین والووت.
نجلۍ وویل:
_ ما وبخښه
ځوان غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
_ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګې پیدا شو.
نجلۍ وویل:
_ پلار دې؟
_ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي،
کورته کم راځي.
سپی وغرېد، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
_ چغه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسې لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې وړې یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي بیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم !
ځوان وړې سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوز کېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟ !
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوځو شویو ځایونو باندې د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپټرې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ وروااړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې په خواره خوله وويل:
ـ طياري وې، تيرې شوې.
ځوان چيغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و ؟
يو ه شېبه غلی شو ، بيا يې ورو وويل:
ـ بايد احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماريا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په يوه لويه ډبره کېناسته.
دښتې ته يې وکتل، لويه دښته وه، پای يې نه مالومېده، تر يوه ځايه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، بېرته يې سر وځړېد ، تر يوې وړې تيږې د څرمنبکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته يې تور ميږيان ليکه، روان وو.
يو دم يې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمېږ يې کوږ کړ ، څنګ ته يې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماريا په ژړغوني غږ وويل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو يم.
ماريا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، يو دم يې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو يې وويل:
ـ زړه دې غټ ونيسه !
ماريا ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

وړانګې په حیرانۍ وویل:

ـ ولې دې لاس ونيو ؟ !

د ماريا شونډې وخوځېدې:

ـ وږې نه يم.

ـ خو تا هيڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښين له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وويل:

ـ څه يې کوې ! زړه ته به يې نه کيږي.

ماريا ولاړه شوه، دوه درې ګامه ليرې کېناسته. دباندې يې وکتل، اسمان له سپينو ستورو ډک و. بېرته يې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچيو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ويشلو وار ورسېد ، ځوان په يوه پاستې څلور برخې کېښودې، وړانګې په بيړه وويل:

ـ ماريا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده !

بوډۍ وويل:

ـ ماته سپينه غوښه راکه !

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو يوه يوه برخه کېښوده، وړانګې پاستې ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماريا ترخنګ کېناسته، ورو يې وويل:

ـ غوښه دروا خله !

ماريا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه يم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر يوه خوا يې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته يې سر وځړېد ، ورو يې وويل:

ـ دومره يې مه نازوه !

ښه شپېه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو ، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندې ويستل، د غوړو په يوه سکڼل شوې زاړه ټيم کې يې واچول، ورو يې وويل:

ـ تو ، تو ، تو

سپي منډه ور واخيسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو ، موټرسايکل يې وښوراوه ، په ټانکۍ کې تيل وچړپيدل.

بوډۍ وويل:

ـ چيرته ځې؟

ځواب يې ورکړ:

ـ مرکز ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه ! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري !
ځوان ورو وویل:
ـ په مور یې څه ! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړېد:
ـ وبال لري !
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه ! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپېژني ! ته ورته وګوره ! سمه دمه کوچې ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه ! په زړه کې څه نه لري، بس ! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو ! ښه باد لګېږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډیره یادېږي !
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لري، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچېچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده ! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپې وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا غړ د څه و؟

وړانګې وخندل:

ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډبرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) یوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:

ـ ورور دې څنګه سړی دی؟

وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:

ـ ډېره ورنه ډاریږې؟

ځواب یې وانه ورېد.

وړانګې وویل:

ـ زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تیر کال یې یو څه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې ټوپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.

وړانګه غلې شوه، یودم یې وپوښتل:

ـ خوب درځي؟

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ هاغه ستوری وینې؟

ـ کوم؟

ـلمر لوېدو ته! تر نورو یو څه غټ دی.

وړانګې وخندل:

ـ هو! موږ یې د ماښام ستوری بولو.

ماریا وویل:

ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لیدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راټه دي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهیږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله.. بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و، نږور یې د ماشوم ککرۍ پښې پاکولې...

نجونې یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.

ځوان راډیو یوې خواته کیښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بوډۍ وویل:

ـ څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ خوب راغی.
بوډۍ په حیرانۍ وویل:
ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه څنګ ته پرېوزه !
ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووایي، د باندې ووت.
ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ راځه !
ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو سوړ بوی یې په سږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بڅري راځړېدل.
وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.
چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برګ و، دوه نجوني په یوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ یې یوې خرې خرې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.
وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...
وړانګې په خندا وویل:
ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟ !
د ماریا شونډې ورپېدې:
ـ څه؟ !
ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نږولې وه، تا خبرې کولې.
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:
ـ ما دعا ویله.
وړانګه له خندا شنه شوه:
ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم !
ـ انګریزي وه.
وړانګې هماغسې په خندا وویل:
ـ په انګریزي د عا ویل کیږي !
ماریا غلې وه.
ـ وړانګې وویل:
ـ مورې په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

بړبوکۍ نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواوبو لاندې زیږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې راڼه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو ویښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژي ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وبربږم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بیا؟
ـ نه خبرېږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژی ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول..لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې

ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کېڼ لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تا ته څه نه وایي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تا ته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کېڼ لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل لاس ونیو ، په زوره یې وویل:
_هاخوا شه ! که نه نو !
ماریا په بېړه ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه یې کړه !:
_ که نه نو څه؟ ها ! په ښځو لاس پورته کوې ! بې غیرته !
یوه شېبه دواړو یوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې..
شېرګل په زوره وویل !
_ خوله دې وتړه !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_ ته هم ځانته نارینه وایې !
وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنی شونډه وینې وه،
په سترګو کې یې ویره ښکارېدله...
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
_شونډې ته یې وګوره ! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟ !
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه !
_تا ولیدل ! زه نه یم تښتېدلې !
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو ، ورو یې وویل:
_ راځه !

وړانګې په اوبو کې پراته ژې ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلې وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله..کوچۍ ځړېدلی سر ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې
سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.
بوډۍ په بېړه وویل:
ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !
وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یودم یې وژړل...بوډۍ
ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.
ورو یې وویل:
ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !
د وړانګې ژړا زور ونیو...
ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.
کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې
وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي
ښکاریدل.
ماریا وویل:
ـ څه شی ورکوې؟
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ د وزې شیدې.
ـ ولې خپلې؟
ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:
ـ د څلورو میاشتو دی؟
کوچۍ وویل:
ـ دا یې اومه میاشت ده.
ـ په کور کې وریجې لرۍ؟
کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:
ـ خدایزده ! مورږ وریجې ډیرې نه پخوو.
ماریا وویل:
ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده
ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.
کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.
ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:
ـ یوځل یې وازمایه !
ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه...
وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته
وه.
ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سریښ وو، تر
څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې
ژړغونې غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:
ـ ورور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته
کړی، دا یې ړومبی څپیړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ زما له لاسه !

وړانګې وویل:

ـ ته نه یې ملامته !

ماریا مېږو او پسونو ته سترګې وروا ړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د ځو لويو شنو مچانو بنګی خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ راغی !

وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې ځو کرښې وېستې، ورو یې وویل:

ـ له ما خپه یې؟

وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...

شېرګل وویل:

ـ بیا به داسې نه کېږي.

د نجلۍ ژړا زورونیو.

شېرګل وویل:

ـ زړه مې مه راخوره !

نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماریا دواړو ته کتل.

شېرګل وویل:

ـ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه وروا چوه !

وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړې ته ورو ګرځېده.

شېرګل په ځړېدلي سر وویل:

ـ تا ته ام پړ یم.

ماریا غلې وه.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خوړو وېرېدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، تر څو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یو دم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وایي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تېښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې..شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده ترهغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وويل:
ـ انا !
بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ پورته شه ! ناوخته ده.
بوډۍ په بړستن کې پټه وه.
وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپين ځګونه روان وو...وړانګې چيغه کړه !
ـ انا !
ماريا جټکه وخوړه، سترګې يې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې.
شېرګل او د هغه وربندار په بيړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.
ماريا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه يې ګوتې کېښودې، ورو يې وويل:
ـ ژوندۍ ده.
يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـ لږ ځای راکړئ !
کوچيان يوې خواته شول.

ماريا وويل:
ـ تر دې مخکې يې څه تکليف درلود ؟
وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !
ـ جکه جوړه وه !
شېرګل وويل:
ـ يوځل يې پر زړه درد راغلی و، بس !
ماريا د بوډۍ د ښي لاس زېږې ګوتې و موښلې، ورو يې وويل:
ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.
کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
ماريا وويل:
ـ د پښو تلې يې ور ومښئ !
کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښويدې.
ماريا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وټوخل.
ماريا وويل:
ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !
بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.
ماريا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوړې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

ـ انا ! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ـ هیڅ ! طبیعت دې یو څه خټه و.

بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو یې وویل:

ـ سر مې درد کوي !

ورانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ ښه کیږي.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نرۍ باد چلېده...

نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سړه وه، سپی ورغی، لکۍ یې ووهله، پښو ته یې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژیړېخونه ښکاریدله، بل لوري یې سیوری و.

بیا یې د شېرګل غږ واورېد:

ـ ته خو سمه دمه ډاکټره یې !

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته یې وکتل، د لمر وړانګې یې پر سپپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وویل:

ـ حاجي خداینور پېژنې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

ـهسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په رڼا ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:

ـ حاجي خداینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.

ـ اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

ـ خدای خبر.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

ـ پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی ! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ـ هو ! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ ته له کومه پوهېږې؟
_ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.
ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې..وروسته یې یو غږ واورېد:
_ چای نه سوروئ؟!
دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
_ اوس څنګه یې؟
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
_ ښه یم.
وړانګې په خندا وویل:
_ ډاکتره خو به نه یې؟
ماریا وخندل:
_ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.
بوډۍ په خبره کې ورولویده:
_ څه؟!
_ مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.
وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستي هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:
_ څه کوې؟
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ رمه سارا ته بیایم.
وړانګې وویل:
_ یو وار خو دې چای سور که!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
_ زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کېږدۍ ووت.
بوډۍ وویل:
_ نور کله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!
د وړانګې شونډې وخوځیدې:
_ خدایزده!
لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و، نېغ زړو برستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:
_ څه خبره ده؟
شېرګل په لړزانده غږ وویل:
_ عسکر دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په وارخطايۍ يې وويل:

ـ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟

شېرګل چيغه کړه !

ـ مخه مې پرېږده.

بوډۍ په بيړه وويل:

ـ خور دې ښه وايي.

شېرګل په خشکه وويل !

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...

وړانګې چيغه کړه !

ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:

ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کيږو ، ښه دا ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.

د ماريا شونډې وخوځېدې:

ـ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !

شېرګل وويل:

ـ خو...

ماريا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.

سپې وغپل...

شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.

ماريا وويل:

ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.

موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپې ترې راګرځيده...

ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.

يو غږ واوريدل شو !

ـ را ووځه !

وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.

شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:

ـ تا غواړي.

ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې، نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو وو، په دوړو لړلي ښکارېدل.

ماريا په لوړ غږ وويل:

ـ څه غواړئ؟ !

يوه ناره کړه !

ـ سړی راوباسه !

ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ ولې يې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وويل:
_ شېرګله، راووځه !
_ کوچې له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماريا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودريدل، يوه يې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا يې وکتل، يواځې ښځې وې، بېرته يې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
_ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطايي ځواب ورکړ:
_ هو !
_ ولې دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
_ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وويل:
_ بيا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر يوه ځايه منډه پسې واخيسته، کله چې دورې کيناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسې يې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچيانو خدای ته شکرونه ايستل...

شېرګل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
_ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماريا غلې وه، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
وړانګې وويل:
_ لا لا رښتيا وايي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وويل:
_ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماريا يې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماريا د باندې ووته، پر يوه لويه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل، موټر ډېر ليرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه يې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_ خدايه ! ما وبخښه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپږګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وږي باد یولاس ښورول..رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نرۍ غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمو راوتلې وه، شپږګل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خوا ته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ـ یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شپږګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شپږګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شپږګل تر څنګ ودرېد، ورو یې وویل:

ـ اجب خلک یاست! د جایي وو(ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شپږګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا؟

ـ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شپږګل په بیړه وویل:

ـ زار دې شي، ما خو خدایکه تراوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

ـ تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما درباندې پام و، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شپږګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شپږګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تیږه وینې!

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو!

ـ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شپږګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچیه! خپه راته ښکارې.

شپږګل غلی و.

ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_ نه!
ناروغه یې؟
_ نه!
کوم تاوان دې کړی؟
_ نه!
مالونه دې ناجوړه دي؟
_ نه
د ځوان تندی تریو شو:
_ نو بیا څه ټکه درباندې پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟!
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
_ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
_ خوب دې څنګه ده؟
_ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
_ اشتها؟
_ څه؟
_ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

_ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم را پورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
_ د خلکو خبرې بدې درباندې لګیږي؟
_ هو!
له څه وخته راهیسې؟
_ دا دوه ورځې کیږي.
ځوان وخندل:
_ مین یې نو تور وي که سپین؟!
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
_ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
_ سپینه راته وکه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ څه؟
_ څوک دې خوښیږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
_ کوچۍ ده؟
_ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:

ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟

ـ نه

ځوان په حیرانۍ وویل:

ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیوا له، نو څوک ده؟

د شېرګل زړه ولړزید

ځوان وویل

ـ نه راته وایې

ـ نه

ځوان وخندل:

ـ سمه ده، مه راته وایه ! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیچ شي خوند نه راکوي، بس نو ! مینه همدا سې وي.

شېرګل یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:

ـ رښتیا وایې؟ !

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ ای کوچیه ! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟ ! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟

ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځې، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تېږې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هېر کړي وای.

ځوان غلی شو ، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې وخوځېدې:

ـ په خبرو مې وپوهېدې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان وویل:

ـ ګوره ! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې !

که غواړې چې خپل پټ رازونه یوازې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې !

که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو ، نو مین یې !

که دې له زړه، نه وته، نو مین یې !

اوس پوه شوې؟ !

کوچی غلی و.

ځوان وخندل:

ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسي نه ده؟

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کانړو ته وګوره، بوټو ته ستر ګې ورواړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده ،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یوائې خپله مینه ښکاري.

ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درونډ سوک ورکړ، په خندا یې وویل:

ـ پوه شوې که نه؟ !

شېرګل غلی و.

د ځوان شونډې وخوځېدې؟

ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟

شېرګل وویل:

ـ خدایزده !

ځوان ولاړ شو ، په زوته یې وویل:

ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.

ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋ ❋ ❋

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وویل:

ـ نور کله خو به وختي راتلې !

شېرګل غلی و.

وړانګې وویل:

ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ زړه ته مې نه کېږي.

وړانګې په حیرانی وویل:

ـ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.

شېرګل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترخنګ ناسته وه..

شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وځړېد، یو ژېړ مېږتون د زاړه لیمڅي په وړیو کې ننښتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:

ـ ډوډۍ دې ونه خوړه !

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست.، دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا څیره ولاړه وه،. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:

ـ خوار سړی، خر یې سپی، خپله رمه دې پیایه !

بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو، سترګې یې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))

یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ توبه خدایه، توبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پېژانده او نه یې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر ځوړمونې د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېږي به وري پیدا کړي، هو رښتیا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابښه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښنه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.

یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:

_ ته څه غم لرې؟ !

یو دم یې وخندل:

_ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځیدل....

بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځیدې:

_ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پرېښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.

شېرګل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په څادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❊ ❊ ❊

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غږ وکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوائې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ــ چای!

یوه وویل:

ــ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ــ ښه یم! ژوند دی، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ــ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ــ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ــ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ــ ودې نه لېده؟

ــ چیرته؟

-د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ــ ترنغري خو یوائې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ــ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ــ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ــ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ــ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کراره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې،
خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ شکر
شېرګل وویل:
ـ پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
ـ څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
ـ غږ یې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تریو شو:
ـ داسي هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخندل:
ـ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره
چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې
وویل:
ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:
ـ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.
د اوکلي ټنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانۍ وویل:
ـ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونیو!
ـ بیایو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ چیرته؟
ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!
بوډۍ د خبرو وار ونیو:
ـ وژنئ یې!
ـ خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ پلار مې غوښتې؟
ـ هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!
ـ نه!
یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وویل:
ـ زه به مې زوی ته ووایم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنو په حيراني ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي يې نه شی بېولای !
شېرګل وويل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
يوه ميلمه وويل:
ـ حاجي خدا ينور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زيږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوته وويل:
ـ ورته ووايه چې تياره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
يوه مېلمه دوه ګيلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدۍ ته ورننوته، په کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې ورواخيسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چيرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونيو...
شېرګل په زوته وويل:
ـ دريشي دې نه اغوندي، خطر لري.
يوه مېلمه د تاييد په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:
ـ مورې څه نه شو کولای.
ماريا ورغږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بيړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لويدلی و، لوېديځ ته پرتې تار تار وريځې سرې وې، لرې غزيدلي غرونه تور ښکاريدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماريا زړورې خبرې کولې، په څېره کې يې ويره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپي غپل، يوه سيرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماريا اغوستي کوچياني کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـ ستا کميس مې راسره يووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماريا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې يې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکري ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لرګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل وروړ مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ــ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ــ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ــ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ــ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ــ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ــ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ــ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ــ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ــ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ــ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ــ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ــ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ورانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

ـ راځئ!

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، ورېندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

ورانګې څه ونه ویل، د ماریا ترڅنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاڼ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیورې ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه!

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپی ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پریووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یو دم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

ـ د باندې یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخی واورېدل شو...

ورانګې وویل:

ـ ابا!

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، ورانګه او د هغې ورېندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانی ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څېره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده!

د ورانګې پښو پړک واخیست...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شیبه غلی و ، وروسته
یې یودم چیغه کړه !
ـ څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
ـ ده حاجي خداینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بیړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونیې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې
کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځي و ، له سپین پټکي یې
په دوړو سپیرې سرې څڼې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته
نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې
کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شیبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خداینور او نور ملګري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پړنګۍ وروله او ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
ـ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
ـ دا به هیڅیري هم نه ځي !
ماریل په بیړه وویل:
ـ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
ـ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
ـ نه پوهیږم ! دې پړنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
کړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې ترلی؟ هه؟ !

د باندې د وړانګې د ژړا غږ پورته شو !

ماريا په منډه له کېږدۍ ووته.

سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه يې وويل:

ـ بله نه کيږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې بايد زړې کلا ته ور ورسيږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !

شېرګل غلی و.

چوپه چوپتيا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماريا به ډاډېينه ورکوله، ډېر پورته د يوې بنګنې طيارې نری غږ اورېدل کيده...

*   *   *

ماريا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې يې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې يوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بيرته يې ورميږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، يو ځل يې بيا شا ته وکتل، له هسکو تيږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (يو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي يې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هيچ هم نه ښکاريدل.

ماريا يوه سړه سا واخيسته، شېرګل ته يې وکتل، څو ګامه ليرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکاريده، ټوپک يې ترلی و، ګړندي ګامونه يې اخيستل...

ماريا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه يې واخيستل، يودم يې چيغه کړه !

ـ وای !

شېرګل په بيړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې يوې سوی منډه واخيسته، شېرګل ټوپک پسې ونيو، سوی تر يوې لويې ډبرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې يې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.

ماريا يودم وخندل:

شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل...

ماريا غلې شوه.

شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اجبه نجلۍ مي ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندي !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول.. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
ـ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ پاو کم شپږ !
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکي پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
ـ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ څومره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
ـ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانه ورېد ، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد ، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ څه نه اورې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنۍ (بې پیلوټه) الوتکې نری غږ اورېدل کېده، ورو یې وویل:

ــ نه!

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ــ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

ــ نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.

شېرګل وویل:

ــ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

ــ څومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.

شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:

ــ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بېړه وویل:

ــ ژوبل خو نه شوې؟

شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مړې منډه واخیسته، د غار تر څنګ به پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یو ځای د ماریا د ګڼې کوچیانې کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچي شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

ــ ستړې یم!

شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.

شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بېړه وویل:

ــ څو بجې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېرګل یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سړه سا واخیسته:
ـ درې پاوه وخت لرو !
ماریا په خواره خوله وویل:
ـ دمه کولی شم؟
کوچي د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
ـ مننه !
د شپېرګل سر وخوځېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و ، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...
شپېرګل په مړاوي غږ وویل:
ـ یاالله !
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و ، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانۍ سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.
ماریا په بیړه وپوښتل:
ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شپېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وخوځېد ، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شپېرګل پاتې و.
نجلۍ ماتله شوه، کوچي ور ورسېد ، د ماریا تر څنګ تېر شو ، خو ګامونه یې ښبسکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.
ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندې رغړېدو غږ اورېدل کېده...
د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شپېرګل یو دم ودرېد ، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماریا په بیړه وویل:
ـ څه خبره ده؟ !
د شپېرګل سر وخوځېد ، کېناست.
ماریا وخندل:
ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شپېرګل په خبره کې ور ولوېد:
ـ ستړی نه یم
ـ نو بیا څه خبره ده؟
شپېرګل غلی و.
ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شپېرګل شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته تلې شې !
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځايه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سرې ته يې وکتل، له سترګو يې اوښکې روانې وې.
ماريا په حيرانۍ وويل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماريا وويل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې پر پېزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشينی يې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخيست.
نجلۍ وويل:
ـ ته ښه سړی يې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چيغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماريا غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ خدای ته به يې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه يې واخيستل، شېرګل چيغه کړه !
ـ ته ليونۍ يې !
ماريا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو يې وويل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل يو سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځايه لاړه شه !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په حيرانۍ وويل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لويه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماريا وويل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هيڅ نه لرم، تا ته پيسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، يو دم يې چيغه کړه !
ـ پيسې په بلا وهم !
ـ نو بيا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا وويل:
ـ راته ووايه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل غلی و.

ماریا خپله خبره تکرار کړه:

ـ راته ووایه !

شېرګل چیغه کړه !

ـ ته مې خوښېږې !

د نجلۍ رنګ والوت.

شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.

ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...

ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه ! ته ووایه ! زه...

وېې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلۍ سترګې ډکې کېدې...

ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ راځه ! ناوخته شو !

شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.

ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.

نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.

ماریا غږې اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:

ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلۍ غلې شوه.

شېرګل په غریو کې وویل:

ـ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهیږم ولې !

خو ته مې ښه ایسې !

ماریا په خبره کې ورولوېده:

ـ خو...

غلې شوه.

شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه ! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس ! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د سړي تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو يې
وويل:
ــ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې يې سرې وې، بيرته يې لاندې وکتل،
ورو يې وويل:
ــ هيڅ هم پای ته نه دي رسيدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر ! يا به اوس را رسيږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ويني ! هه !
ماريا ولاړه شوه، ورو يې وويل:
ــ نه !
شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرګل په بيړه وويل:
ــ که په تا څه وشول، نو زه
ماريا د خبرو وار ورنه ونيو:
ــ په ما هيڅ هم نه کيږي !
دا يې وويل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته يې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ يې وويل:
ــ ته ليونۍ يې !
د ماريا په تنده کې ګونځې پيدا شوې:

کوچې په حيرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سړي لاس ونيو، ګړۍ ته يې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
يې پرېښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماريا ګړندي ګامونه واخيستل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، سا
يې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې يو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره يې يوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون ديوالونه تر يوه يوه نيم جريب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې يې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو يې بامونه لرل، نورې يې
ړنګې وې.
ماريا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
يې وويل:
ــ داسې مه کوه !
ناڅاپه د ديګ بخار د شپيلۍ غوندې نرۍ شنهارۍ واورېدل شو،
دواړو په بيړه پورته وکتل، په يوه توره ګړندۍ اوږدې او سپينې پسې
سپين لوګی روان و، لوګی ټيټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر يې تورو لوخړو ونيو...
د کوچې رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ يې په غوږو ننوت، يوه جيټ الوتکه پر کلا ور ټيټه شوه،
درب شو، لويې ورې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لوګي یو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چیغې یې وهلې...څو ګامه یې واخیستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوګرځېده...
دروند غږ یې واورېد، شمال شو، په بیړه یې شا ته وکتل، یواځې څو ګامه لیرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هلیکوپتره) راپورته شوه، سر ته یې ودرېده، په پرانیستې دروازه کې یې یو عسکر ناست و، مشینګنه یې کوچي ته نیولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماریا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځایه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخیست، پر سترګو یې تیاره راغله، ولاړ شو، نجلۍ یې د ولیو په مینځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک یې له ورنو ونښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو، کوچي شا پرتخته ولوېد، د ماریا له خولې ځګونه باد شول، چیغه یې کړه، په انګریزي یې څه وویل، پر کوچي ورپرېوته.
سړي تر څنګ ونیوله، په ښي اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، لاس یې له حرکته ولوېد، کینۍ لاس یې پر ځمکه وتپاوه، تیږه په ګوتو ورغله، ماریا یې لاس ټینګ ونیو، چیغه یې کړه !
_هغوئ به دي ووژني !

عسکر ورورسېدل، د شېرګل لاسونه یې شا ته ور واړول، عسکرو چیغې وهلې، څه یې ویل، خو کوچي یې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته یې د سړي لاسونه وروتړل، یوه چورلکه څو ګامه لیري ناسته وه، څرخونه یې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ وېښته یې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.
یو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپینو او ژېړو روپیو ټال خوړ، نجلۍ ته یې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس یې ټینګ ونیو، خوله یې له خندا، نه سره ټولېده، په انګریزي یې څه وویل، بیا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، یو یې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشینګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه بادیدل، پوچ پاش یې ویل، ښۍ اوږه یې په وینو سره وه.
ماریا یوه عسکر ته څه وویل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې یو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټپي ته مخامخ کېناست، بکس یې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپینې پختې (پنبې) ډک و. وروسته یې پر یوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه یې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو، ماریا وویل:
_ پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپینې زنې لاړې وڅڅیدې.
کوچۍ چیغه کړه !
ـ تا ماته دوکه راکړه !
ماریا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو یې وویل:
ـ ما یوازې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداینور د امریکې ګټو ته سترګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګیالي روزل، د جنګ پلانونه یې جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخیست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچۍ کوم غبرګون ونه ښود، ماریا وویل:
زه پوځۍ نه یم، ترا وسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یوازې وم، سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلینیک ته ورغلم، کلیوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خیست، یوازې یوې پېغلې زما د رانه پوستکي او پستو وېښتو راز راڅخه وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.
ماریا غلې شوه، کوچۍ په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:
ماته یوازې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداینور پیدا کول، د هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه یې نه کوله، حاجي خداینور مرموز سړی و، درک یې نه لګېده.
دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای شوی وای.
ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداینور په همدې سیمه کې لیدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دایره شوه، پر پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداینور د پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو وسلوالو مینځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې راباندې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښېنسته شوم، تر یوې لوړې پرښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.

لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.

ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپنه ښکارېده، ځوکې یې غمی درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلۍ ورو وویل:

ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم

پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.

نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نبولې وه.

ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...

نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.

ماریا ورو وویل:

ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچي چیغه کړه !

خو تا غلط کړو !

ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځیدې:

ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دې، ما یوازې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان در ونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان در ونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاوېدل... سپاندې او غرنۍ بوټې يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرو ټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.

يوه بل له ځمکې شل ډزې ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځيدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپي غوندي بده ايسې !

ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کيڼ اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اوريدل کيده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کيدل....

چورلکې ځنګ بدل کړ، ليرې يوې بوربوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

بربوکۍ نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

نصیر احمد احمدي

برېښوکۍ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library